

pa sta ga jela poljubovati in se mu la-
skati, kakor sta najlepše znala. Mlakarica
pa ju je odganjala, češ:

— Pojta, pojta, nerodneža, saj ga še
zadušita!

In vzela je dečka sama v naročje ter
se mu srečno smehljala...

Od tega dne je vladala pri Mlakarje-
vih sama ljuba radost. Vdova je le nerada
odhajala po opravkih od doma, a brata
sta zvečer kar pridirjala od dela domov.
In potem so se vsi skupaj vrteli krog malega
paglavca ter se kar trgali zanj. Vsak dan
se jim je zdel mnogo večji in pametnejši,
in bilo jim je tako lepo v njegovi bližini.

Lojza se je kmalu čisto opomogla in
postala je vesela. Žalostilo jo je le to, da ni
smela Matiji pokazati deteta — mati ga
namreč še vedno ni hotela videti —, a
upala je, da se mati s časom gotovo omehča
ter dovoli, da se poročita. Zato je ni ho-
tela jeziti in se ni več shajala z njim. A
mati in brata so bili kakor ljubosumni za
dete ter so ga hoteli čim dlje ohraniti za-se.

Tako so potekli štirje meseci, ko se
pri malem Lojzku nekega dne pojavi epi-
demična otroška bolezen. In preden so se
Mlakarjevi zavedli nevarnosti, je bil Lojzek
— mrtev.

Mlakarjevi so bili s prva kakor omam-
ljeni po hudem udarcu. Potem pa so žalo-
vali, kakor da so izgubili vse, kar jih je
vezalo na življenje. Plakali so ob malem
mrličku neutešno ter klicali:

— Lojzek, Lojzek, naš ljubi mali Loj-
zek! Ali nas nič več ne slišiš in nič več
ne maraš, ti ljubi naš Lojzek!

Lojzek pa ni odprl oči in ni se ganil.
Njegov mali, ledeno-mrzli obrazček je vedno
z nova pretresal dušo Mlakarici. Jokala je
krvave solze kesa, in kakor ostri noži, ki
so ji prebadali srce, prihajale so ji v spo-
min vse one strašne kletve, ki jih je v
togoti izrekala nad detetom svoje hčere,
ko je bilo še v materinem telesu... Bila

je vsa iz sebe in ohropela je od joka in
tarnanja.

Lojzek je imel lep pogreb in ličen
lesen križ kaže, kje spava... Njegov grob
je vedno lepo urejen in na njem cvetó
bele lilije...

Taki smo ljudje.

V POMLADNJO NOČ.*)

KONSTANTIN M. FOFANOV. PREVEL IVAN
PRIJATELJ.

V pomladujo noč kraljevič mlad se je šetal
in v roki z njim dekle kraljevo.
Gromadile smeie se skale na desno,
šumelo je morje na levo.

Pa sta si prisegala sladko ljubezen —
za njiju vse nove obljuje —
ponosna ljubezeni, ponosna mladosti
pritiskala sta si poljube.

In mračno molčale so skale mahnate,
šumelo je morje srdito:
„Vse to sem že slišalo bogve kedaj že,
vsegá že do grla sem sito!“

Ljubečih šepet in trpečih mrmranje,
strast, nade, željé, hrepenenja
so stihí samó v vekovečni poemi,
poemi božanski stvarjenja...“

Temnilo se morje... Smejál se mladenič,
smejalo se dekle kraljevo...
Temnile so smeie so skale na desno,
šumelo je morje na levo.

OB NOVEM VINU. ADELA.

Nedeljsko popoldne je.

Po zraku vejejo prvi dihi jeseni —
topli in veseli. Človeku nenadoma zavalovi
v prsih koprnenje po prostrani, neomejeni
svobodi — ob teh prvih dihih jeseni...

Po cestah, ki vodijo iz Trsta v oko-
lico, gre vse polno ljudi, ponajveč v gru-
čah, z moškimi, ženskami in otroci. Ob
cestah pa prodajajo razcapani otroci kuhan
kostanj.

*) Iz „Ruske antologije“. Glej književno vest.

Mej izletniki je posebno mnogo proletarijata. Danes je namreč nedelja in lepo jesensko popoldne in, kar je glavno — v okolici se toči prvo novo vino....

Ta proletarjat!..

Moški gredo večinoma nekoliko naprej, vodeč starejšega izmed otrok, za njimi pa stopajo nekako negotovo njihove žene z manjšimi in najmanjšimi otroci. Videti je, da so tem proletarskim družinam taki skupni nedeljski izleti nekaj nenavadnega, posebnega... Sosebno obleka žen — časih precej bahata — je videti preležana...

Te žene so pač že dolgo časa sem mislile na to nedeljo, ko se bo točilo prvo novo vino, ter so večkrat tudi svoje može spominjale na to, češ: »Na novo vino pa pojdemo, vsi skupaj, da veš...«

In danes hite proletarske družine v okolico, posedajo okrog gostilniških miz ter pijo novo vino....

Vendar pa bi se motil, kdor bi mislil, da je te proletarske družine zvbilo na na skupen izlet baš novo vino samo po sebi. Ne, izvabil jih je tisti čudni svobodnih jeseni...

Nastal je hladen večer. Po hitro se gostečem mraku krožijo pogovori in klici... Proletarske družine se vračajo v svoje zaduhle mestne okraje. Možje, žene in otroci, vsi se zopet vračajo, od koder so prišli, več ali manj prevzeti od alkohola in jesenske sape....

In človeku se usmili ta proletarijat, sosebno žene... Dolgo se teško čakale te nedelje in sedaj je za njimi... Vračajo se na galero, — v svoje domove, kjer jih zopet oklenejo teške verige vsakdanjih bolesti in vsakdanjega dela, ki se jim vračajo vsak dan in vsako noč, teden za tednom in leto za letom... Mučile se bodo zopet in kuhale za svoje može in otroke, prale, pospravljale, rodile... Robovale bodo zopet v vednih dolžnostih, brez pravic in brez plačila... Stroji, živali!... Saj so njih duše zavite v temo, ki jim jemlje vid in

sluh ter vse življenje... To je tista tema, katere nas je strah, da le od daleč z bojazljivim, topim usmiljenjem gledamo te uboge proletarske žene, ali pa jih sploh nočemo videti...

Ali pride dan, ko tudi v to temo posveti žarek nove luči!..

ŽENSKÉ V RUSIJI. ROŽ. TVORCOV KALUGA.

Kakor poroča ruski list iz Hölsingforsa, je ruski car uslišal prošnjo tamošnjega vseučilišnega senata, da bi ženske smele postopati v vseučilišče Finlandije s taistimi pravicami in taistih pogojih, na kojih postopajo v ono moški.

Pač lepa pridobitev ženskih prav!

* * *

Kakor poročajo »Mosk. Véd.« iz Petrograda, pokazale so se v tamošnjih letnih glediščih v ulogah suflerov tudi ženske. Dotični dopisnik pa meni, da bo ta posel za ženske težaven i malokoristen. Res je, da bodo morale po dolgo sedeti v budkah, sedeti skrčene i požirati prah, ktereга razmetajo po odru z dolgo, repasto obleko — jihne sestre — igralke; pa ženska ravnopravnost pač ne bo, da bi ženske smele le medico piti takisto, kakor jo pijejo moški...

* * *

Nekoč sem vam pisal, da je naše ministerstvo potov i cest priporočalo železničnim uradom razširjati v svojih področjih kolikor je možno, delokrog ženskega osebja. Pa tedaj so hodili le sluhi o tem i o drugem; zdaj pa resno govorijo i stolični i provincijalni listi, da je rečeno ministerstvo pritrdilo, da v železničnih uradih morajo ženske zanimati naslednje službe: morejo biti mlajše račnarice, nadzornice, kontoršice (kontora-comptoir) i žurnalistke. Torej